

Előszó

Talán az első dolog, amit ebben az előszóban tisztáznunk kell, hogy mi is valójában ez a névváltoztatás? A Gávelel testvérek dalai már nem egy zenekar neve alatt felhangoztak, vajon minek köszönhető az újítás? (...)

Az elmúlt évtized sok tanúsággal látott el bennünket, de mi nem ismertük fel ezeket sokáig. Jézusnak hosszú ideig kellett mellettünk sétálnia az emmauszi úton, hogy végre rájöjjünk, hogy ő az Úr! Örömmel végeztük zenei evangelizációs küldetésünket, de sokkal inkább a saját fejünk után mentünk, a saját erőnkől cselekedtünk, és valójában ha láttuk is a Feltámadottat, akkor is csak nagyon homályosan, el-elvesztve a szemünk elől. Több ezer fős közönségnek adtunk nem egy alkalommal koncertet, országszerte meghívásoknak tettünk eleget, szinte minden évben új lemezünk jelent meg... És mi tudtuk és hittük, hogy az Úr akarta ezt így. Ma sem mondanánk mást. Viszont az emmauszi tanítványok módjára vakon bandukoltunk Jézus mellett. Örültünk, mert lángra lobbantotta szívünket, de még nem voltunk teljesen készek a küldetésre, amelyre hívott eredendően. Az Ő akaratát kerestük, mégis jobban bíztunk önnön erőnkben.

2007. decemberében Jézus egyértelműen tudtunkra adta, hogy szüksége van a szolgálatunkra, mert szívesen felhasználja azt az ő tervében. Boldogok voltunk. Valóságos eszközök lehetünk Isten kezében. Hatalmas öröm. De hozzátett, hogy csak akkor tud minket használni, ha nem lesz több kompromisszum a tevékenységünkben. Semmi megalkuvás. Ez fájdalmas és nehéz felismerés volt mindnyájunk számára. Be kellett látnom, hogy anyagi és egyéb szempontból aggódva szerveztem a koncerteket egymás után, és kevés teret hagytam a Gondviselésnek. Észre kellett vennünk, hogy csak olyanok vehetnek részt egy ilyen küldetésben, akiknek minden felkészültségük megvan hozzá. Hitbeli és szakmai egyaránt. Legkedvesebb barátainkkal, zenésztársainkkal függesztettük fel az együtt zenélést. Szinte egyik pillanatról a másikra annyian maradtunk, mint egy évtizeddel ezelőtt, amikor fiatalon elhívott minket az Úr. Semmink sem volt, és mindent megkaptunk. Az Úr ott állt mellettünk. Most is itt van.

Az első tíz év vak lángolása után megérkeztünk az emmauszi fogadóba. Jézus leült velünk egy asztalhoz, és megtörte a kenyeret. Megtörte az életünket, és aztán mindent adott. A kenyér egyszerűségében a teljességet, önmagát. Megláttuk Őt, aki átalakította az életünket. Átjárja a múltunkat, a jelenünket és a jövőnket. És ezután mi sem várunk sokat, hanem tesszük küldetésünket. Valóban jézusiakká válunk. Róla akarunk beszélni. Egyedül róla.

Azt is Jézus kérte tőlünk, hogy ha már mindent odaadtunk neki az életünkben és a szolgálatban, akkor a saját nevünket se toljuk már előtérbe. Azt kérte, hogy Róla szóljon minden, még a nevünk is. No, ez volt a legnehezebb számunkra. Ha új nevet akarsz nekünk, Jézus, akkor nevezz el Te – mondtuk tanácstalanul, és kicsit visszautasítva a kérését. De hamar rá kellett ébrednünk, hogy Ő azt kéri, hogy mi magunktól mondjunk le a nevünkről, és találjunk egy olyat, amely egyedül Őrá utal. Így találtunk rá új nevünkre: Eucharist. Az eucharisztiaira utaló név nem véletlen, hiszen Jézus a legteljesebb és a legegyszerűbb módon van jelen a kenyér színe alatt. Minden szentmise az ő áldozatának megjelenítése. Azé az áldozaté, amelyet Jézus mutat be a mi bűneinkért. És ebben az áldozatban engedelmisségével helyettünk is megdicsőíti az Atyát. Az atyát, aki nekünk mindent adott. Jézus helyettünk, a mi nevünkben is ad mindent újra és újra. Megfeszül a mi engedetlenségünk és közönyünk miatt. De a keresztről győz mindig újra. Nem tehetünk egyebet, észrevesszük, hogy mindent az

Atyától kaptunk – az életünket is –, és hálából visszaadunk neki mindent. Ez tesz igazán boldoggá, ez a hivatásunk, és így dicsőítjük meg az Atyát szüntelenül.

Az emmauszi fogadóban az eucharishtiával, a kenyér megtörésével, engedelmes áldozatának megjelenítésével fejtette le Jézus a hályogot a szemünkről. Ezek után nem akarunk mást tenni, mint róla szólni és énekelni ott, ahol Ő akarja. Ezért nem szervezünk több koncertet, hanem oda megyünk, ahová hívnak. Mindent oda akarunk adni. Teljesen neki és ennek a küldetésnek szenteljük az életünket, mert ő hívott meg erre. Ha ez így van, akkor azért sem kell aggódnunk, hogy hova hív, hogy kikkel hív és hogy megad-e mindent, amely a mindennapok megélhetéséhez szükséges. Mi a bőrünkön tapasztaljuk, hogy milyen mértékben és erővel használ fel bennünket az Úr. Számos tanúbizonyság, megtérés és jel erősíti ezt. Vannak, akik felelős pozíciókban ugyanezt még nem fedezték fel, és ezért nem is tartják értékesnek Jézustól kapott hivatásunkat. De ez nem befolyásolhatja Jézus művét, hiszen tudjuk, hogy vagy így, vagy úgy, de mindent megtesz az Úr azokért, akik neki mindent odaadtak. A fő kérdés inkább az, hogy te hol vagy: az úton, a fogadóban vagy már küldetésben? Jézus végre tud-e számodra minden lenni mindenben?

Sokat, talán túl sokat is írtam. A célja az volt, hogy Jézusról tegyek tanúságot, aki látható módon belépett az életünkbe. Azzal, hogy odaadtunk Neki mindent, az Atyát dicsőítjük meg. A keresztszereplők is egyesülnek Jézus keresztségével, amelyek így könnyebbek. És ne felejtsük el, a kereszttel mellett ott áll a Szentlélekkel teljesen nyitott Mária, Jézus anyja, aki a mi édesanyánk és példánk is ebben a nyitottságban és teljes odaadottságban. (...)

2008. május 8.

Gábel András
(Részlet az *Előszóból*, *Jel – kottafüzet*, Múzik Bt., Budapest, 2008)